

BÜYÜK TUFAN MİTLERİ VE ATRA-HASİS*

Fırat CANER**

Yrd. Doç. Dr., Karadeniz Teknik
Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi,
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü,
E-Posta: fcaner@ktu.edu.tr

Mitolojide tufan, aynı anda hem ölümü hem de yaşamı simgeler. Canlılar sudan yaratılmışlardır ve tufanla birlikte, onlara yaşam veren su bu yaşamı yerine yenisinin gelmesi için geri alır. Böylece suyun belirlediği bir yaşam döngüsü ortaya çıkar. Kendilerine gönderilen peygamberlerin öğütlerini dinlemeyen toplumlar, Tanrı tarafından büyük bir tufanla yok edilirler.

Ay mitolojisi, su mitolojisinin destekleyicisi durumdadır. Bu durum, ay ile dünya arasındaki çekimin, ayın dünyaya göre aldığı konumdan ötürü neden olduğu su hareketleri ile açıklanabilir. Çünkü yağmurlar ve gelgitler ayın menzilleri ile yakından ilgilidir. Tufan, ayın üç karanlık günü ve simgesel olarak ölümü ile bu biçimde bağdaştırılır.

Çoğu kültürdeki inanışlara göre, büyük tufandan yalnızca bir kişi kurtulur¹ ve insanlık, kurtulmuş olan bu kişiden türer. Meksika ve Avustralya'daki mitlerde kızıp büyük tufanı yaratan aydır. Tufandan sonra yeniden doğuş ya da yenedünya ortaya çıkar. Suya gömülme ölüm, sudan çıkmaksa yeniden doğuştur. Benzer biçimde, suya gömülme arınmak demektir. Vaftiz ayinlerinde çocukların suya batırılması geleneği de bu inanışla ilgilidir. Suyun simgesel arındırma işlevine *Tevrat*'ta da rastlanır. *Tevrat*'ta, Yehova [Hezekiel, XXXVI/24-25] ve Hz. Dâvud'un

* **Gönderim Tarihi:** 25.04.2017

Kabul Tarihi: 06.06.2017

¹ Başka kültürlerde bu sayı değişkenlik göstermektedir; ancak kurtulan insan sayısı her zaman çok düşüktür.

[Zekerya XIII/1] insanları su ile arındıracakları söylenir.

Tufan, çeşitli mitlerde insanlığa verilen ceza olarak yer alır. Örneklerden biri Asya'nın en ilkel kavimi oluşturan halk ile ilgilidir. Andaman adalarında yaşayan bu halkın en yüce varlığı Puluga'dır. Puluga gökyüzünde yaşar. Uyuduğu zamanlarda kuraklık olur; yeryüzüne yağmurlarla iner ve kendine yiyecek arar. Dünyayı ve insanlığı yaratan odur. Bir gün insanlara kızmış ve büyük bir tufan yaratarak onları yok eder. Büyük tufandan yalnızca dört kişi kurtulabilir. Puluga, bu dört insana acır ve onları öldürmez.

Gilgameş mitine göre, bir dönemde insanlar öyle çoğalırlar ki tanrılar onların çıkardığı gürültüden uyuyamaz hâle gelir. Bunun üzerine tanrılar büyük bir tufan yaratıp insanlığı yok etmeye karar verir. Ancak bilgelik tanrısı Enki, insanlığın yok olmasını istemez ve Utnapiştim adlı bir insana durumu haber verip, ona bir gemi yapmasını söyler; gemiyi de kendisi tarif eder. Utnapiştim geminin yapımını yedi günde tamamlar. Geminin yapımı bittikten sonra, içine ailesini, sanatçıları ve hayvanları alır. Geminin kapıları kapanınca altı gün sürecek olan büyük tufan başlar. Gemi yedinci gün Nisir Dağı'nın üzerine oturur. İçindekiler iner ve bir kutlama düzenleyerek yemek pişirirler. Yemeklerin kokusunu duyan ve tufanın yaratıcısı olan Enhil durumu fark edince çok kızar, ancak bilgelik tanrısı Enki onu yatıştırır. Sonunda, tanrılar Utnapiştim ve eşine sonsuz yaşam verirler. Bulunan bir tablette ise aynı hikâyenin kahramanı Utnapiştim yerine Ziusudra adını taşır. Tufanın kahramanı kültürden kültüre değişmektedir.

Laos mitolojisinde tufanın öyküsü şu şekilde geçer: Tanrılar pirinç tarımı ve balıkçılıkla geçinen köylülerden yemeklerinin bir kısmını kendilerine vermelerini ister. İnsanlar bu istekleri dinlemeyince büyük bir tufan olur ve insanlığı yok eder. Tufandan öce durumu sezen üç kişi (Pu Lang Soeung, Khun Ket, Khun Kan) bir sal yapar ve aileleri ile birlikte kurtulurlar. Yükselen su onları tanrıların katına çıkarır. Tanrıların kralı onlara krallığında ne aradıklarını sorar; tufanı anlatırlar. Tanrıların kralı onlara insanların üç kez uyarılmış olmalarına rağmen tanrıları dinlemediklerini söyler. Sonunda, tanrıların kralı üç kişiye gökte yaşamaları için izin verir. Bu-

nun üzerine aşağıda sular çekilir. Ancak Pu Lang So-eung, Khun Ket ve Khun Kan yeryüzüne dönmek istemezler. Tanrı da onlara aşağıya inmeleri için bir manda verir ve o manda ile yeryüzüne inerler. Manda ile pirinç tarımına başlarlar, ancak manda üç yıl sonra ölür ve burnundan çıkan bir sarmaşık üç yemiş verir. Bu yemişler olgunlaşıp insana dönüşür ve insanlık da böylece yeniden ortaya çıkmış olur.

Çin mitolojisinde tufan öyküsü diğer mitolojilerdekinden farklıdır: İmparator Yao zamanında çok büyük bir tufan olur ve sular göğe kadar yükselir. İmparator, Kuen adlı birini bir çare bulması için görevlendirir, ancak Kuen başarılı olamaz. Bunun üzerine Kuen'in oğlu olan ve su işleriyle uğraşan Yu görevlendirilir. Yu, bentler kurarak dokuz nehrin yollarını açar ve bu nehirleri dört ayrı denize akıtmaya başlar. Kanalları derinleştirerek nehirlere yönlendirir.²

İslâm mitolojisinde geçen tufan olayı ise Nûh Peygamber ile ilgilidir. Nûh, Irak'ta yaşamaktadır. Putperest olan kavmini doğru yola getirmesi ve Tanrı inancını onlara aşılması için peygamber olarak gönderilmiştir. Ancak kavmi onun sözlerine kulak asmaz ve onun peygamberliğini tanımaz. Bunun üzerine Nûh, Tanrı'ya durumu anlatınca Tanrı ona bir gemi yapmasını, gemi bitip de ocağı kaynayınca içine çeşitli hayvanların dişileri ve erkekleri ile ailesini almasını söyler. Geminin dışında kalanlar, çıkacak olan tufanda ölecektir. Bunu öğrenen Nûh, putperestleri inanmaya çağırırsa da başarılı olamaz; hatta bu yüzden hapsedilir. Ancak Nûh dua eder ve onu hapsediren Kral Mahvil bir hafta içinde ölür, yerine de oğlu Dermesil geçer. Dermesil, Nûh'a özgürlüğünü verirse de, putperestler arasında yeniden aynı olaylar gelişince onu yeniden tutuklatıp hapse attırır. Daha sonra gördüğü bir düş nedeniyle, onun bir deli olduğunu düşünüp salıverir. Sonraları, çağın kâhinlerinden biri tufanın yaklaştığını ve Nûh'un ölmesi gerektiğini söyleyince onu bayılıncaya kadar boğazını sıkıp öldü sanarak bırakırlar. Nûh, öcünün alınması ve kavminin yok olması için Tanrı'ya durmadan dua eder.

Tanrı Nûh'a bir ağaç dikmesini söyler. Nûh'un diktiği sac ağacı büyüyünce bir marangoz olan Nûh onu

² Ortadoğu konusunda çalışan uzmanlar, yaptıkları araştırmalar sonucu bir değil, farklı zamanlarda ayrı kentlerde çıkan birden fazla tufan olduğunu ortaya çıkarmışlardır. Her kent kendi başına gelen felaketi kozmik bir olay gibi yorumlamıştır.

kurutur. Üç yıl hazırlıktan sonra geminin yapımına başlar. Onu gören kavim halkı, karada gemi yüzdüreceğine ilişkin sözlerle onunla alay eder. Kanatları olan üç katlı geminin yapımı iki yıldan fazla sürer. Sonunda inanan az sayıda insan gemiye biner. Bunlar Nûh, oğulları Sam, Ham, Yâfes, eşleri ve Nûh'a inanan altı kişidir. Nûh'un karısı Vâile ile oğlu Yam inanmadıkları için gemiye alınmaz, diğerleri ile beraber boğulurlar. Gemiye binildiğinde Recep ayının onudur. Bir söylenceye göre Cebrail, Hz. Âdem'in tabutunu getirir ve gemiye tabut da alınır.

Kral Dermesil ve Nûh'un asi oğlu gelip su olmadığı hâlde neden gemiye bindiklerini sorarlar. Herkesin inmesini, yoksa gemiyi içindekilerle birlikte yakacaklarını söylerler. Bu konuşma sırasında birisi gelir ve krala bir kadının fırınından yemek pişirirken su fışkırmaya başladığını haber verir. Kral inanmak istemez, ama o sırada atının ayağının altından su fışkırmaya başlar. Atını nereye sürse oradan su fışkırır. Suyun gittikçe arttığını gören kral, daha önce dağın tepesine yedi put için yaptırdığı ve içini yemekle doldurduğu sığınağa gitmek ister, ancak giderken üstüne kayalar yuvarlanır. Yağış kırk gün sürer ve her yeri su kaplar. Tufan tepedeki putları da sürükleyip aşağı indirir ve toprağın altına gömer.

Tufan yeryüzünü karanlıkta bırakırken, Nûh'un gemisi bütün dünyayı dolaşır. Önce Habeş ülkesine, Cidde'ye, Sonra Rum ülkesine ve oradan da Mekke Haremi'ne gider. Harem-i Şerif'in çevresinde yedi kez dolaştıktan sonra Cudi Dağı'na ulaşır ve Tanrı'nın buyruğu ile sular alçalınca da dağın tepesine oturur. Geminin seyir süresi bazı kaynaklarda altı ay, bazılarında 150 gün olarak geçer. Bir ay sonra, yer kuruyunca gemidekiler aşağı inip şükran orucu tutarlar. Nûh, gemiyi kilitler ve anahtarını oğlu Sam'a verir. Nûh ve yanındakilerin Cudi Dağı'ndan inme tarihleri, Muharrem ayının onuncu günü olarak kabul edilir. Bu gün aşure günüdür; aynı zamanda Hz. Hüseyin'in Kerbelâ Savaşı'nda şehit olduğu gün de bu gündür. Şii inancına göre, Nûh'un gemisinin Cudi Dağı'na varışı nevruzdadır.

Hz. Nûh ve yanındakiler evler yapar ve yerleşik hayata geçip tarımla uğraşırlar. Ancak daha sonra bir veba salgını başlar ve Nûh ile oğulları dışındaki herkes ölür. Nûh, gemisini, ileride insanlara ders olsun diye Cudi Dağı'nda bırakır. Gemi zamanla çürür ve

yiter. Hz. Nûh, tufandan sonra 350 yıl yaşar. Ölürken de oğullarına öğütlerde bulunur. Nûh'un üç oğlu üç kavmin atası olur: Sam Arapların, Yâfes Rumların, Ham Habeşlerin. Böylece tüm insanlık Nûh'un soyundan yeniden doğar.

Nûh'un gemisinin Ağrı Dağı'nda bir yerlerde bulunabileceğine ilişkin bir inanç halk arasında hâlâ yaşar. Taberî çeşitli kaynaklara göre gemiyle ilgili şu bilgileri aktarmaktadır: Bazılarına göre kapısı yanda olan geminin uzunluğu 300, eni 50, derinliği 30 arşınmış. Bir başka kaynağa göre ise, uzunluğu 1200, genişliği 600 arşınmış. Üç katı varmış; bir katı evcil ve yaban hayvanlara, bir katı insanlara, bir katı da kuşlara aitmiş. Söylenceye göre, gemide hayvan pislikleri çoğalınca Tanrı, Nûh'a filin kuyruğunu çekmesini söylemiş. Nûh kuyruğu çekince filden biri erkek, biri dişi iki domuz çıkıp hayvan dışkılarını yemişler. Fareler tahtaları kemirmeye başlayınca Tanrı, Nûh'a aslanın iki gözünün arasında vurmasını söylemiş, Nûh vurunca aslanın burun deliklerinden biri erkek, biri dişi iki kedi çıkıp farelere saldırmışlar. Nûh, gemiye ilk karıncayı, en son da eşeği almış. İblis eşeğin kuyruğuna yapışmış; bu yüzden eşek gemiye bir türlü binememiş. Nûh, eşeğe İblisle birlikte girmesini söylemiş. Bunun üzerine İblis eşeğin kuyruğunu bırakıp gemiye binmiş; Hz. Nûh da onu kovmuş.³

Yunan mitolojisinde tufan mitinin kahramanı Deucalion'dur. Zeus kibre kapılan ve günah işleyen insanları cezalandırmaya karar verir. Prometheus, Deucalion ve eşi Pyrrha'yı meydana gelecek büyük tufan hakkında uyarır. Onlar da ağaçtan bir sandığa binerek büyük tufanda hayatta kalırlar. Sandık nihayetinde tufanda su üzerinde kalan iki dağdan biri olan Parnassus üzerine oturur. İnsanlık bu dağın kayalarından yeniden doğar.⁴

Görüldüğü üzere tufan miti, insanlık tarihinin en önemli birkaç arketipinden birinin üreticisidir: Tanrının gazabı. Ancak bu mitin bilinen en eski hâli, Babil ülkesinin Atra-hasis'idir. Jean Bottéro'ya göre yaklaşık 1200 dizeden oluşan Atra-hasis miti, milattan önce 18. yüzyıl dolaylarında yazılmıştır. Söz ko-

³ Buraya kadar bahis konusu edilen tufan mitleri ile ilgili bilgiler Metin And'ın kaynakçada künyesi verilen eserinden alınmıştır.

⁴ Seyidoğlu, 2007: 27.

nusu mit, üç tablet hâlinde bulunmuştur.⁵ Atra-hasis'in özeti kısaca şöyledir: İnsanlar yaratılmadan önce tanrılar vardır. Bu tanrılar, insanlar gibi yaşamakta, onlar gibi yemeye, içmeye, giyinmeye ve barınmaya ihtiyaç duymaktadırlar. Kendi aralarında iki sınıfa ayrılmışlardır. Yönetici üst sınıf, alt sınıfı yönetmekte, altsınıf ise tüketim mallarını ve lüks maddeleri üretmek için gitgide ağırlaşan şartlar altında çalışmaktadır. Sonunda bu çalışma temposundan bıkan altsınıf tanrılar ayaklanır ve taleplerini iletmek için Kral tanrı Enlil'in huzuruna çıkarlar. Yönetici sınıfla aynı haklara sahip olmadıkları için haksızlığa uğradıklarını düşünürler.

Tanrı Enki, sorunu çözmek için bir öneri getirir. Tanrıların yerine çalışacak bir varlık yaratılmalıdır. Böylece insan yaratılır. Altsınıftaki tanrılar gibi sonradan eşitlik hakkı talep edemesin diye kilden yapılmıştır. Bu yüzden sonunda toprağa dönecek, yani ölecektir. İnsanın kilden yaratılabilmesi için altsınıftan bir tanrı kurban edilir ve kanı kile karıştırılır. İnsanın varoluş amacı tanrılara kulluk ve hizmet etmektir. Nitekim insanlar yaratılır yaratılmaz çalışmaya başlar. Ölümlü olmalarına karşın, ömürleri çok uzundur. Çünkü yaşamlarında ne hastalık ne de afet vardır. Bu sayede zenginleşir ve çoğalırlar. Öyle kalabalıklaşırlar ki onlardan yükselen uğultu Kral tanrı Enlil'in uykularını kaçırmaya başlar. Böylece Enlil insanların arasında hastalık sokarak nüfuslarını azaltmaya karar verir. Salgın hastalık insan türünü yok etmek üzereyken tanrı Enki duruma müdahale eder ve insan kral Atra-hasis'e bu felaketten nasıl kurtulabileceklerini söyler. Bunun üzerine insanlar yeniden çoğalır ve gürültü yapmaya başlarlar. Öfkelenen Enlil, bu defa açlık ve kuraklık yoluyla onları kırmak ister. Ama Enki bunu da engeller.

Enlil çileden çıkar ve insan türünü toptan yok etmeye karar verir. Ancak Enki, insan soyunun sürmesi gerektiğini düşündüğü için, Atra-hasis'i kurtarmak üzere harekete geçer. Ona Enlil'in yaratacağı tufandan kurtulmanın yolunu gösterir. Atra-hasis'in ailesi ve hayvanlarıyla birlikte hayatta kalabilmesi için bir gemi inşa etmesi gerekmektedir. Atra-hasis gemiyi yapar ve kurtulur. Tufanda geminin dışında kalan herkes ölür. Tufan bitince Atra-hasis gemiden iner ve tanrılara yemek sunarak insanlık görevini

⁵ Bottéro, 2006: 138.

yerine getirmeye yeniden başlar. Bunu gören Enlil, buyruğuna rağmen bir insanın hayatta kalmış olmasına sinirlenir. Enki yeniden devreye girer ve Enlil'i öfkeliendiren gürültünün bir daha ortaya çıkmaması için çeşitli tedbirler alır. İnsan ömrünü kısaltır, çocuk ölümlerini ve kısırlığı yaratır.⁶

Atra-hasis miti çeşitli nedenlerle çok önemlidir. Birinci neden, insanlığın elinde bulunan ilk yazılı anlatı metni olmasıdır. İkinci neden, yukarıda değinilen pek çok mite ve kutsal anlatıya kaynaklık etmesidir. Bizce üçüncü ve belki de en önemli nedense, uygarlık tarihine ışık tutan bir yönünün bulunmasıdır. İnsanlar arasında sınıf ayrımı daima mevcuttur ve yönetici sınıf, üretici sınıfı baskı altında tutabilmek için, çeşitli tarih ve coğrafyalarda, tanrıları, yani yönetici sınıfı rahatsız etmelerinin kendileri için büyük felaketler doğuracağı fikrini onların zihinlerine dinî motiflerle işlemişlerdir. Çünkü insanın hiçbir suretle eşitlik istememesi gerekmektedir; birileri çalışmadan yiyecekse diğerleri aza rıza gösterip çok çalışmalıdır.

Nitekim *Tekvin* kitabındaki yaratılış hikâyesi de bu anlayış üzerine kurulmuştur. Leslie Lipson, *Uygarlığın Ahlâki Bunalımları* adlı kitabında Adem ile Havva'nın hikâyesini şöyle yorumlar: "Olağanüstü bir yerde bulunan, iyi ve kötü bilgisini veren ağacın meyvasını yemeleri, Adem ve Havva'ya yasaklanmıştı. Eğer bu bilgiyi alırlarsa Tanrı'ya eşit olacaklardı, bu da kendi kararlarını vermekte özgü olmaları demekti ki vahiyle bildirilen gerçeğe itaat etme düşüncesi ile çelişiyordu."⁷ İnsanın Tanrı'ya (ya da tanrılara) ve doğal olarak onun (ya da onların) yeryüzündeki temsilcisine (ya da temsilcilerine) denk olması düşünülemez. Bu yüzden, örneğin ruhban sınıfının sözleri Tanrı'nın sözleridir. Bunlara karşı çıkmak, Tanrı'ya karşı çıkmaktır. Bu yeryüzü tanrılarının güçten ve zenginlikten vazgeçmeleri beklenebilir. Kilisenin İsa'nın öğretilerine uygun biçimde güçten ve zenginlikten vazgeçmesini isteyen Francesco Bernardone'nin fikirlerinin hiç de hoş karşılanmamış olması da bunun göstergesi değil midir?

Atra-hasis, uygarlık tarihinin tam da bu yönünü açığa çıkarır: O, sınıflar arası çıkar çatışmasının so-

⁶ Bottéro, 2006: 138-40.

⁷ Lipson, 2003: 77.

nucunun belli ve üst sınıfın lehine olduğu fikrinin insanların belleğine kazınması tarihinin ilk belgesidir. Buna karşılık, Çin mitologyasındaki tufan anlatısı ve İslâm mitologyasındaki tufan anlatısı sınıflar arasındaki çıkar çatışması bakımından diğerlerinden farklılık gösterir: Çin örneğinde sınıf çatışması söz konusu değildir. Hz. Nuh'a ilişkin anlatıda ise üst sınıf kaybeden taraftır. Bu nedenle, Hz. Nuh'a ilişkin anlatı, sınıf mücadelesinde alt sınıfın kaybetmeye mahkûm olduğu yönünde bir kodlama içermez.

Tufan anlatısının ürettiği zihniyet kodu buraya kadar ki materyalist bakış açısıyla değerlendirilecek olursa, merkezîyetçi, mutlak ve tek bir otoriteye, en güçlü olana tabi olunması gerektiği yönündedir. İslâm, yalnızca Allah'ın buyruğuna uyulmasını emreder; ancak pek çok tufan anlatısı bu dünyada gücünü tanrıdan alanlardan yana olma söylemini üretir ve tam ya da kısmi ruhban sınıfının oluşumu için bir açık kapı bırakmış olur.

KAYNAKÇA

And, Metin (1998), *Minyatürlerle Osmanlı-İslâm Mitologyası*, İstanbul: Akbank Yayınları.

Bottéro, Jean (2006), *Kültürümüzün Şafağı: Babil*, Çev. Ali Berktaş, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.

Lipson, Leslie (2003), *Uygarlığın Ahlâki Bunalımları*, Çev. Jale Çam Yeşiltaş, İstanbul: İş Bankası Kültür Yayınları.

Seyidoğlu, Bilge (2007), "Sel Mitleri", *Milli Folklor*, 76, 26-29. Bu makalede bahsedilmeyen bazı tufan mitleri için Seyidoğlu'nun makalesi incelenebilir.

BÜYÜK TUFAN MİTLERİ ve ATRA-HASİS

Özet: Bu çalışma, öne çıkan büyük tufan mitleri ve bu mitlerin bilinen ilk örneği olan Atra-hasis miti hakkındadır. Bilinen en eski mit olan tufan miti insanlık tarihinin önem arz eden birkaç arketipinden birini içerir: Tanrının gazabı arketipi. Tanrının gazabı olan büyük tufan, çeşitli kültür- lere ait mitolojik anlatılarda tanrı ya da tanrılar tarafın- dan insanlığa verilen yekûn bir ceza şekli olarak yer alır. Tufan anlatılarında genellikle yozlaşan, yani ahlâkî ba- kımdan çöküşe geçen ya da tanrılara karşı suç işleyen in- san türü, tanrı ya da tanrılar tarafından topluca yok edil- mek istenir. Ancak insanlar arasından seçilmiş birkaç ki- şinin sağ kalmasına izin verilir ve bu sayede insanlık -ha- yatta kalan o kişilerin üremesi yoluyla- yeniden çoğalır. Bilinen ilk büyük tufan anlatısı, bir Babil miti olan Atra- hasis mitidir. Atra-hasis, sınıflar arası çıkar çatışmasının sonucunun belli ve üst sınıfın lehine olduğu fikrinin teza- hür ettiği, bilinen ilk edebi üründür. Çoğu büyük tufan anlatısının ürettiği söylem merkezîyetçi, mutlak ve tek bir otoriteye, dolayısıyla da en güçlü olana tâbi olunması ge- rektiği yönündedir. Bu bakımdan pek çok tufan anlatısı bu dünyada gücünü tanrıdan alanlardan -ya da bu söylemi üretenlerden- yana olmak gerektiği düşüncesini yayar ve bu sayede ruhban sınıfının ortaya çıkmasını ya da varlığını sürdürmesini de meşrulaştırmış olur. Buna karşılık Çin kültürüne ait büyük tufan anlatısı bilimi ve sorunlara göz- lemle, akılla, mühendislikle çözüm üretilmesini yücelt- mesi, İslâm kültürüne ait büyük tufan anlatısı da sınıfsal bir söylem içermeyişi bakımından diğer tufan anlatıların- dan farklılık gösterir. Aynı olay örgüsü çerçevesindeki bu fark, söz konusu mitlerin içinde yaşadığı toplumlar ve on- ların değer sistemleri arasındaki farklılığın iz düşümü ola- rak değerlendirilebilir.

Anahtar kelimeler: Atra-hasis, mit, tufan, zihniyet, arketip

FLOOD MYTHS and ATRA-HASIS

Abstract: The Flood comprises and signposts one of the most significant archetypes of human history: Divine retri- bution. It has been explored so far in a myriad of myths as the supernatural punishment of people. In the Flood narratives, people who have grown corrupted or commit- ted an offense against gods, are destroyed by the deities. However, a few people are made to survive so that human- kind would find a way to breed again. The first known great Flood narrative is the myth of Atra-hasis, a biblical story. Atra-hasis is the first literary piece emphasising the belief that the class struggle ends up almost always in the favour and reinforcement of the upper-class. However, the discourse generated by the Flood narratives, unlike Atra- hasis, mostly stress the centrality of an all-encompassing and self-oriented absolute authority. In this respect, many of the flood narratives spread the idea that it is necessary to side with the gods or that which receive their power

from gods, thereby legalizing the emergence of the clergy or continuation of its presence. However, the Flood narratives produced in the Chinese and Islamic cultures are different than those of the others: the former foregrounds science (knowledge and truth) and the latter does not produce a class-conscious discourse.

Key Words: Atra-hasis, myth, flood, mentality, archetype